

Brødremenighedens Danske Mission – BDM

Danish Moravian Mission

Ydre Missions Hus - Nørregade 14 - 6070 Christiansfeld
tel. 0045 7456 2233 - mail: bdm@dmr.org - web: www.bdm-dk.dk

den 4. marts 2010

Kære venner!

Tak til alle jer, der bad for seminaret; det blev en fantastisk tid med evangelisterne.

Vi startede herfra onsdag kl.16.00. Vi samlede evangelisterne op hele vejen, til vi nåede Uvinza - den landsby, hvor vi holdt seminaret. Da vi nåede frem, var vi 15 mennesker i bilen + udstyr til filmfremvisning og anden oppakning. Der var ikke plads til flere! Vi slog teltet op i kirken oven på en bunke græs. Jeg var spændt på, hvad de ville sige til det, da det er anderledes end, hvad de har været vant til.

På dette seminar skulle de selv medbringe lidt majsmelet og bønner. Jeg kom med 400 kr. + en kasse sodavand. For dig ser det måske ud til at være en sparsommelig omgang, men grunden er simpelt hen, at vi ønsker, at det arbejde vi gør, kan fortsætte uændret den dag, vi tager herfra. Når man spørger dem, hvor mange gange de har holdt seminar i den tid, hvor de ikke har haft missionærer, er svaret: ingen. Vi ser, at det ikke er holdbart at starte arbejde, der ikke er muligt at videreføre for dem.

Kirken, vi besøgte, er en kirke, der ikke har mange kræfter. Der er meget få kristne, der kommer stabilt i den. For år tilbage var de flere, men der kom en splittelse, da den daværende evangelist brød ud. Han tog over det halve af kirkens medlemmer med over i en form for sekt, der nok kan sammenlignes med Faderhuset derhjemme. Og dermed faldt kirken mere eller mindre fra hinanden. På daværende tidspunkt havde de gang i at bygge en kæmpestor kirke, der nok kan rumme 250 mennesker. Den har de aldrig fået gjort færdig. Den mangler kun vinduer og døre, men når indsamlingen i kirken til en gudstjeneste er på mellem 200 og 500 SH - svarende til 1 til 2 kroner - så er der ikke mange muligheder for at gøre meget ved det.

Her sidder du nok og tænker: "Hvorfor betaler I ikke bare for dem, så de kan komme videre?" Jeg er klar over, at der sikkert er mange meninger om den sag. Men min overbevisning indtil nu er, at det ville være som at tisse i bukserne på en kold dag. Det luner så dejligt til at begynde med, men efter kort tid bliver det så forfærdelig koldt igen - for ikke at tale om stanken.

Det vil lune så dejligt nu og her, men næste gang de har problemer, er de lige langt. Det er nødvendigt, at de først lærer at tænke: "Hvad kan jeg gøre her?", inden de begynder at se efter 'lette' løsninger. For det bliver koldt den dag, der ikke er missionærer, der betaler for deres tit store visioner. Og stanken vil jage folk væk, for hvis de ikke lærer at tage ansvar, er der reelt ikke noget fundament at bygge kirken på.

Er du forarget, så bare byd ind! Jeg siger ikke, at vi har ret, men vi prøver at handle ud fra det, vi ser her og vores samvittighed.

Undervisningen drejede sig om troens fundament. Det var Katale, vores nabo, der underviste. Det var fedt at sidde og høre, at han gav den undervisning videre, han havde fået på seminaret i efteråret. En undervisning, der tog stærkt udgangspunkt i bibelens undervisning.

Og igen, undervisningen er totalt ny viden for evangelisterne. Deres tro går på, at vi kommer i Himlen på grund af det, vi gør – vores gerninger. Mange sidder med en tro på, at de aldrig har syndet siden den dag, de blev frelst. Og hvis du er så uheldig at dø, inden du har fået dig omvendt fra alle dine syndere, ja så går du fortabt.

Undervisningen, de fik, går på, at Jesus har banet vejen - vi skal 'bare' tro. Igennem vores tro vil vi af den kærlighed, Gud har vist os, ikke ønske at fortsætte med at leve i vores synder.

At frelsen er betalt på forhånd, er nyt, og det tager mere end dette seminar at få det ned i hjertet.

Undskyld, dette bliver lidt langt. Spring i det, hvis du keder dig ☺

Det var en kanon oplevelse at være der sammen med dem. Vi sov sammen og sad der under disse primitive forhold og spiste med fingrene af det samme fad alle mand. Igennem denne proces kom jeg så langt den sidste dag, at jeg kunne sige af hjertet, at jeg virkelig holder af disse evangelister.

Hvorfor først nu? Vores arbejde er tit forbundet med, at mennesker kommer til os med deres, ofte økonomiske, behov. Indimellem kan man blive lidt træt af det og begynder at se dem som en stor sort masse og ikke som individer med hver sit liv. Men når man kommer tæt på dem, lever med dem og laver sjov med hinanden, sker der noget indeni.

Da vi evaluerede den sidste dag, ville de først ikke sige andet end, at det bare havde været godt. Da det blev min tur, sagde jeg til dem, at det var nu, de havde chancen for at komme frem med det, de havde. Så tog vi en runde mere. Alle, der var med for første gang, syntes, det var godt, mens dem, der havde været med før, syntes, at det var anderledes. Men de kunne se ideen med, at de kan fortsætte, når vi engang ikke længere er her. En enkelt ville gerne have en gave med hjem.

Katale forklarede dem, at målet er, at de kan klare sig selv. Det var godt at høre ham sige det, da vi måske kan tage det som udtryk for, at han begynder at se lyset.

Peters (generalsekretær her ved kirken) kommentar var: "Tak for det du gør! Det gør ondt, men vi er som en flok kyllinger, der følger deres mor: Hvis den ene kommer til skade, piber den lidt, men den følger alligevel efter til sidst".

Når man får sådanne tilbagemeldinger, kan man lige tage lidt mere piberi. For en del af det, der gør ondt, hjælper jo også. Gør det ikke lidt ondt, det vi gør her, mærker de så, vi er her?

Er det nu rent praleri? Når man er herude, står man lidt alene med hensyn til at holde kursen i den retning, vi vil hen. Vi har vores overordnede jobbeskrivelse fra BDM, men det er jo os, der står her og skal prøve at træffe valg i hverdagen, som vi tror, bliver til mere end en omgang buksetisseri. Så når man får sådanne tilbagemeldinger, giver det blod på tanden og nyt mod.

Vi sluttede med at tage på politistationen, da den evangelist, der gik over i sekten, havde solgt ud af kirkens grund på eget initiativ, inden han gik og proppet pengene i egen lomme.

Det endte med, at da de først havde låst ham inde i fængslet, indvilgede han i, at han fik et år til at flytte væk fra kirkens grund.

Om 1,5 uge begynder missionærkonferencen her hos os i Kigoma. Det glæder vi os til. Jeg overførte de sidste penge til vores jordprojekt i går, og de sidste bønner kommer i jorden i morgen. Så bliver det spændende, om det giver afkast.

Dette var ordene, beklager længden.

Med kærlig hilsen
os i Kigoma.

-Just